

ערכאה מ'שפטי'ת חדשה נולדה בישראל: בית-מישפט של שכנים

צהלה פליים

תחרי זהו, בדיוק, תפקידו של שיעור לעזאזל. שלא נדע.

ל זה הוא, אנושי, אנושי מדי, כפי שאמר ג'יטסה המנוח.

אבל יש גם צד עמוק יותר, חשוב יור. תר. הוא שייך למיבנה החברתי של ה' מדינה כולה.

צהלה היא שכונת-צמרת של ה' מימסד. היא שופעת וילדות יקרות, מבני-פאר פרטים, גינות מטופחות.

אין ספק שרבי-רבים מתושבי צהלה הם אנשים הגונים, שהרוויחו את לחמם ואת וילתם בזיעת-אפיהם, שלא רימו איש, ושילמו כל אגורה שהגיעה מהם למס' ההכנסה.

אבל יש בצהלה גם כל התופעות ה' אופייניות לצמרת ישראל.

רופאים ועורכי-דין ומהנדסים, המרווי' חים רבבות לירות לחודש ומבקשים, תר' שום את הצ'ק על שם עצמך.

מנהיגי-ציבור המקבלים משכורות צנר עות — והחיים על קרנות של "ייצוג" ר' אש"ל, שהן סודיות ומשוחרות ממש.

אנשי-עסקים המנצחים על עסקות בינ' לאומיות מסובכות, שמטרתם העיקרית היא להימנע מתשלום מיסים, בעזרת חברות מוואדון וחשבונות-בנק בשווייץ.

יהלומנים וקבלני-צה"ל וסתם מיליונרים למיניהם, המשוחררים כחוק מתשלום מס' אמת.

צה"ל שלאחר מילחמת ששת-הימים, ב' תקופת תקציב-הביטחון המסחררים, דוג' מתו האישית של משה דיין וערומות-ה' עפר של קו ברילב, השתלב היטב בתמונה חברתית כללית זו. כך נוצרו ה"גורמות", שעליהן מדבר ישראל טל בדו"ח שלו.

גורמות אלה — משרת מישפחתי הנקרא "נהג", רכב צבאי השייך למעשה למיש' פחה, נסיעות-לימודים לחו"ל — אינן אלא העתק ה"גורמה" הכללית של המישטר ב' מהדורה צבאית.

מטרתן היא לספק לקצינים הכי נסה נוספת, פמוייה, המשווה את מעמדם הכלכלי-החברתי לזה של שכניהם, הנחנים מהכנסה פמוייה, אישי-איש לפי מוב מיקצועו ואפי' שריות החקלמה הטמונות בו.

ל תושבי פייטון פליים הישראלית יודעים זאת. אין הם מתקפים את ה' מישטר המבוסס על רמאות כללית זו. להיפך, הם מרגישים בו טוב מאוד.

הרבה יותר נוח להתנפל על איש אחר, הנוהג כמו כולם, ודחוי' כיח שהוא-הוא פמל השחיתות.

לא הנורמות הכלליות אשמה. לא ה' גורמה של צה"ל אשמה. אשם אותו איש מושחת ורקוב, אלי זעירא, שנהגו הפרטי הביא כמה חיללים לגינתו כדי ליישר עץ שעמד ליפול על חוטי-השמל.

בוז לשחיתות! יחי בית-המישפט של השכנים — הטובים כליכך, הצדקנים כל- כר, שאן אחד מהם לא קיבל מעולם תש' לום ללא קבלה, ואיש מהם לא רימה מ' עולם את מס' ההכנסה.

שלא נדע מאנשים טובים כאלה. אין הם מסתירים כלל כוונה זו. אמר אחד השכנים לכתב הארץ: השכנים הת' רגזו מפני שבם אחרי ועדת-אגרנט לא הוריד זעירא את הראש ולא התהלך בין שלבני בהכנעה ובהשפלה עצמית. הוא העז להלך כמו קודם לכן, כאשר נחשב לאיש יחיד.

יתכן ש זה היה, בעצם, החטא העיקרי של אזי זעירא. כשכבר עמד כראש הצוק, הוא העז עדיין לערום ראשו. על כך החליטו להעי' נישו.

כל אחד מהשכנים האלה הוא איש מ' אנשי-המיסד בה' הידיעה, אותם האנ' שים שהעלו את גולדה מאיר על כן גבוה, ושהפכו את משה דיין לאליל עטוף-הילה. יתכן שבסתר-ליבם הרגישו הרגשת-אשמה כלשהי, כאשר נסתבר כי יקיריהם גרמו לאסון לאומי כה מחריד. אבל הם לא רצו להאשים את עצמם. הם רצו להאשים מישהו אחר, שניתן להעמיס עליו את חטאיהם שלהם.

המיבנה הבולט למעלה: עליית-גג ל' איחסון חפצים דמויית מיגדל.

בני ישראל ואת כל פישעיהם לכל חטאתם. ונתן אותם על ראש השעיר ושילח ביד איש עיתי המידברה. ונשא השעיר עליו את כל עונותם אל ארץ גזרה. ושילח את השעיר במידבר.

לדברי הו"ק, לא היו משלחים את השעיר האומלל סתם לארץ ישימון, אלא היו מובילים אותו לראש צוק ודוחפים אותו לאחוריו, והיה מתגלגל ומתרסק אבירים-אב' רים.

אחרי יוסף-הכיפורים החליטה ועדת-אג' נט להטיל את כל פישעי ההנהגה המדי' גית ואת כל חטאי הציבור, שבהר בהתנהגה זו, על קבוצה קטנה של קציני צה"ל.

קצינים אלה נשלחו אל הישימון, והובלו אל ראש הצוק. עכשיו באים אזרחים טובים — שכנים ושכנות — לרחוף את אחד

מילחמה שעה. מאבא הושי ועד מוטי פרידמן, מצמרת המישטרה של יחזקאל סהר ועד משה דיין — עיתון זה כיוון את חיציו אל אנשים גדולים וחזקים.

תמיד בותי מעומק לבי ללוחמי-מוסר מסוג אחר: אותם הלוחמים באנשים שיר' דו מגדולתם, שאיכרו את הכוח להגיב בחוזקה, שהיו כבר מוטלים על הארץ.

לוחמים אלה הזכירו לי תמיד את העופות הדורסים העטים על גופת אדם, התנים והצבועים המו' כנים קרוע' גזורים היה שכשדה.

שלא נדע משומרי-מוסר שכאלה. בפרשת זעירא בולטת תכונה זו בצורה חותכת במיוחד. כל עוד נמנה האיש עם גדולי צה"ל, כל עוד נחשב לקצין מעולה ומזהיר שהדרך סלולה לפניו, לא עלה על דעת מישהו מן השכנים בבלוש אחרי הנעשה בגינתו, כשם שלא בלשו אחרי כל

שלא נדע מצרות: שכנים התחבבים את האף שלהם לענייני הוולת, המ' ציצים דרך סדקים בתריס, העוקבים אחרי הנעשה מעבר לגדר.

שלא נדע מצרות: ידידים המתחפפים לאדם כשהוא משגשג ומצלח, והנועצים את הסכין בגבו שגדמה להם שהוא גמור. שלא נדע מצרות: לחיות ב' מקום הדומה לפייטון פליים.

יני מתכוון להיכנס שוב לפרטי פרשת אלי זעירא והולט הזה מסר על כך דו"ח בשבוע שעבר, ואין להוסיף, בקיצור נמרץ אפשר לסכם את העניין כלהלן: הועלו נגד זעירא טענות, הן נח' קרו, ונמצא שאפשר לחלקן לשלושה סר' גים. (א) טענות שהופרכו מעיקרן. זה היה הסוג העיקרי. (ב) טענות שנמצאו נכונות, אך המתייחסות לדברים שהונגחו בקרב כל הקצונה תבכירה של צה"ל, וש' הפכו על כן ל"גורמה". זהו הסוג השני בחשיבותו בין מכלול הטענות. (ג) טענות שנמצאו נכונות והמתייחסות למיקרים בהם חרג זעירא (לדעת האלוף ישראל טל, אשר חקר את הפרשה), מן הגולמות המקובלות. סוג זה כולל חלק קטן מהטע' נות שהועלו.

בסך הכל: החרר הוודי כמה עכי' ברים זעירים.

אך לא זה העיקר. מעניינת הרבה יותר התמונה של שכונת-צמרת ישראלית, כפי שהיא מצטיירת מדברי הגרים בה.

ה' חלה, זו שה"שכנים" מתגאים בה, היא מעין מוזיגה של פייטון פליים ושכונה בפרברי מוסקבה.

השכנים פגשים ומחליטים בהשאי לבי לוש אחרי שכנם. הם מציצים מבעד לחלון' נות המוגפים ורושמים כל תנועה בחצרו. הם רושמים את מיספרי המכוניות של הא' גשים המבקרים אצלו. הם מתבוננים מב' עד לגדר. כשאינם רואים היטב, הם עוק' פים את הבניין ומציצים בחצר מאחור.

הם מבליים ימים וילות בתחי' ביב מרתק זה. אין ספק שדיכרו עניו הרבה מאוד שעות.

מניין יש לאיש סוף? מהיכן הביא את הרהיטים שלו? בודאי מקבל שוחד, אלא מה! בכלל, למש' שתייה לו בית יותר מ' משלנו?

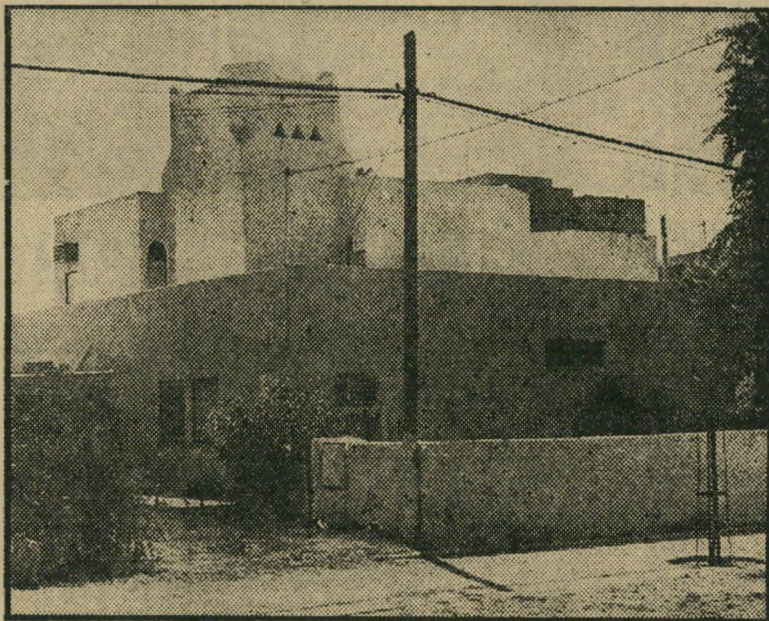
הנשים פעילות במיוחד. הן גם מתספורות בכך. אחרי חקירתו של האלוף טל, הן מתלוננות פומבית שהוא גבה עדויות רק מתגברים, שהיה להם גם עיסוק אחר ב' חיים, בעוד שהן, הנשים, שהיו כנראה פנויות 24 שעות ביממה לבלוש אחרי השכן, יכלו למסור עדות הרבה יותר מלאה.

שלא נדע משכנים כאלה. רק קו רך מבריד בין אזרחים בעלי הרגשת-חובה, המסכנים עצי' מם כריד החשוף שחיתות שהגיעה לידועתם — אנשים פמוגו של דויד ניב, העוזרים לנו בתפקידנו — ובין חברות-שכנים שבואת.

חבורה המחליטה לקבור מישהו, ומק' בצת אחר-כך דברי רכילות, קטעי-מידע וסתם פרטים המעוררים קינאה, לכתב' אישום פמוצץ דמוי-באלון.

זוהי ערכאה מ'שפטי'ת חדשה בארץ — בית-מישפט של שכנים.

ש עוד צד אנושי מלבב לעניין זה. העיתון הזה פתח בחצי-יובל שנים ב' מאבקים ללא-ספור לביעור שחיתות. הוא מתנאה בכך שכל המאבקים האלה היו מכזונים נגד אנשים בעלי שררה וכוח, שהיו בשיא אונם והגום, ושיכלו להשיב

הבית המרגיז: "הטירה" של האלוף זעירא

גדולי המדינה וצה"ל המתגוררים בצהלה. הם היו מוכנים בהחלט להיעזר בו, להסת' בצילו ולבקש ממנו טובות.

אך כרגע שהזנחתה עליו מכה, כרגע שהקאריירה שלו בצה"ל נראתה כגמורה, והוא נראה סמרי אונים — באיזו מהירות התקבצה החבורה כדי לעשות בו שפטים!

זוהי הנאתם האמיתית של עלובי-בגס: בנוסל איש שהיה גדול הם יכולים לקרוע אותו לגזרים, ולהתנקם בו על כל הימים שבהם היו נאלצים — בשל פחדנותם — להתרסס בפניו.

האמפקט האנושי השלישי, זה ה' לקוח ישר מן המסורת של אבותינו. ולקח את שני השעירים העמדי אהם לפני ה', פתח אהלי-מעזד, ונתן אהרון על שני השעירים גורלות. גורל אחד לה' וגורל אחד לעזאזל. והקריב אהרון את השעיר, אשר עלה עליו הגורל לה', ועשהו חטאת, והשעיר אשר עלה עליו הגורל לעזאזל — יועמד חי לפני ה' לכפר עליו, לשלח אותו לעזאזל המידברה.

...ומך אהרון את שתי ידיו על ראש השעיר החי, התוודעה עליו את כל עונות

הנשים פעילות במיוחד. הן גם מתספורות בכך. אחרי חקירתו של האלוף טל, הן מתלוננות פומבית שהוא גבה עדויות רק מתגברים, שהיה להם גם עיסוק אחר ב' חיים, בעוד שהן, הנשים, שהיו כנראה פנויות 24 שעות ביממה לבלוש אחרי השכן, יכלו למסור עדות הרבה יותר מלאה.

שלא נדע משכנים כאלה. רק קו רך מבריד בין אזרחים בעלי הרגשת-חובה, המסכנים עצי' מם כריד החשוף שחיתות שהגיעה לידועתם — אנשים פמוגו של דויד ניב, העוזרים לנו בתפקידנו — ובין חברות-שכנים שבואת.

חבורה המחליטה לקבור מישהו, ומק' בצת אחר-כך דברי רכילות, קטעי-מידע וסתם פרטים המעוררים קינאה, לכתב' אישום פמוצץ דמוי-באלון.

זוהי ערכאה מ'שפטי'ת חדשה בארץ — בית-מישפט של שכנים.

ש עוד צד אנושי מלבב לעניין זה. העיתון הזה פתח בחצי-יובל שנים ב' מאבקים ללא-ספור לביעור שחיתות. הוא מתנאה בכך שכל המאבקים האלה היו מכזונים נגד אנשים בעלי שררה וכוח, שהיו בשיא אונם והגום, ושיכלו להשיב